

Chương 172: Bí Ẩn Của Charlotte Và Quyết Tâm Của Ellen

(Số từ: 3572)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

2:00 AM 08/04/2023

Dù sao, tôi thức dậy cùng một lúc như thường lệ vào lúc bình minh. Chúng tôi thức dậy sớm để luyện tập buổi sáng mỗi ngày, vì vậy cơ thể chúng tôi dường như thức dậy một cách tự nhiên vào khoảng thời gian đó. Ellen thay quần áo trong phòng riêng và gặp tôi ở cửa trước ký túc xá.

"Đi nào."

"Vâng."

Chúng tôi vẫn chưa có cuộc trò chuyện thích hợp nào cho đến lúc đó, nhưng Ellen đã cố gắng bắt chuyện với tôi lần đầu tiên vào ngày hôm trước, vì vậy mọi việc dường như đã ổn thỏa theo một cách nào đó.

Chúng tôi không thực sự có bất kỳ tình cảm nào với nhau, nhưng tôi cảm thấy một cảm giác nhẹ nhõm kỳ lạ vì một lý do nào đó.

Tuy nhiên, vẫn không có nhiều khác biệt so với trước đây. Chúng tôi trò chuyện trong khi chạy bộ.

"Tối qua cậu có gặp ác mộng gì không?"

" KHÔNG."

Nhìn gương mặt, ánh mắt có vẻ bớt mệt mỏi hơn trước.

"Tớ có một giấc mơ. Đó không phải là một cơn ác mộng."

Ellen không nói cho tôi biết cô ấy mơ thấy gì.

"Cậu thì sao?"

Có lẽ vì cô ấy đã suy nghĩ về việc cô ấy luôn đưa ra những câu trả lời ngắn gọn và không bao giờ cố gắng tiếp tục cuộc trò chuyện của chúng tôi, nhưng Ellen thậm chí còn có thể đặt một số câu hỏi cho người đối thoại của mình.

Có phải cô ấy đang cố gắng thay đổi?

Cô không phải làm thế.

"Tớ cũng không gặp ác mộng."

Trước đây, tôi đã phải trần trọc nhiều lần trước khi ngủ thiếp đi. Tôi đã quá mệt mỏi, tôi thậm chí không có bất kỳ giấc mơ nào.

Cô ấy nghĩ rằng tôi có thể tình cờ ngủ thiếp đi khi cô ấy bên cạnh tôi sao? Không quan trọng cô ấy bao nhiêu tuổi, nhưng điều đó không có vấn đề gì sao?

Rõ ràng là Ellen Artorius không cảm thấy bối rối chút nào.

Dù sao, có một câu hỏi chiếm giữ tâm trí của tôi.

“Không lẽ hôm nay cậu cũng định ngủ trong phòng tớ đây hả?”

“Nếu không thích, cậu có thể đến phòng của tớ.”

“Tại sao tớ phải làm thế?”

“Nếu cậu lo lắng vì các giáo viên, chúng ta đang có kỳ nghỉ, vì vậy hai ta có thể ngủ ở đâu đó bên ngoài. Rốt cuộc thì chúng ta có rất nhiều tiền.”

“Tại sao cuộc trò chuyện này lại đi theo hướng đó?”

Tại sao cô ấy lại đưa ra những gợi ý như thế chúng tôi sẽ ngủ chung giường đã là điều hiển nhiên rồi? Chẳng lẽ cô không biết khái niệm nam nữ sao? Tất nhiên, tôi biết cô ấy cảm thấy rất thoải mái khi ở bên tôi.

Tôi có phải lấy [Tự kìm chế] làm tài năng tiếp theo của mình không?

Ellen dường như không có ý định lắng nghe tôi.

* * *

Sau khi luyện tập xong, chúng tôi ngồi xuống một chiếc ghế dài để nghỉ ngơi.

“Dù sao thì, chúng ta hãy làm điều này cho đến khi kỳ nghỉ kết thúc.”

“Vâng.”

Sau khi chúng tôi trở về từ Darklands, Ellen, người rõ ràng phải chịu đựng những cơn ác mộng tồi tệ hơn tôi rất nhiều, ngày càng trở nên xa lạ.

Dù sao đi nữa, tôi không chắc tại sao, nhưng có vẻ như cô ấy sẽ không gặp ác mộng khi ngủ cạnh tôi, vì vậy tôi thực sự không thể từ chối khi cô ấy yêu cầu tôi ở lại với cô ấy cho đến khi cơn ác mộng của cô ấy qua đi. Đó cũng là cơ hội để rèn luyện [sức mạnh tinh thần] của tôi.

“Và như cậu nên biết, tớ là một chàng trai rất lịch thiệp. Nghe rõ chưa?”

Đây là...

Này!

Cô ấy không biết tôi tuyệt vời như thế nào sao? Cuộc sống thứ hai của tôi được xây dựng trên sự nỗ lực hết mình để tôi có thể được coi là một thành viên của công chúng!

“Đừng bao giờ làm điều này với bất kỳ ai khác.”

Ellen nhìn chăm chăm vào tôi sau khi tôi nói điều đó.

“...”

Cô ấy có vẻ hơi bối rối về những gì tôi đang cố gắng nói. 'Tớ có xúc phạm cậu bởi những gì tớ vừa nói không? Có phải tớ đã nói chuyện một chút quá bất cần? Tớ có nên xin lỗi không?'

Ellen suy nghĩ một lúc rồi thận trọng mở miệng.

“Cách đây không lâu, trước khi chúng ta đến Darklands... Người dì tóc hoa râm đã hỏi tớ một điều.”

“...Loyar?”

"Đúng vậy."

Biệt danh của Loyar là Con chó hoang của Irene, và không ai biết tên cô ấy ngoại trừ tôi, Eleris và Sarkegar.

Đó là lý do tại sao các thành viên trong băng đảng gọi cô ấy là Chị đại, những người khác gọi cô ấy là Chó hoang Irene, và Ellen gọi cô ấy là dì tóc hoa râm. Bất cứ khi nào điều đó xảy ra, cô ấy sẽ bị đánh bầm dập. Tuy nhiên, có vẻ như Ellen đang nhắm đến điều đó.

Vậy là Loyar đã hỏi Ellen điều gì đó?

“Dì ấy hỏi tớ liệu tớ có thể chết vì cậu không.”

Tại sao Loyar lại hỏi cô như vậy? Cô ấy nghĩ rằng Ellen cực kỳ nguy hiểm, vì vậy cô ấy có thể đã hỏi cô ấy như một cách để nhận ra những chỉ dẫn không làm tổn thương Ellen mà tôi đã đưa ra cho cô ấy.

“Tớ... đã trả lời rằng lúc đó tớ không biết. Tớ sẽ không biết những thứ như thế trừ khi bản thân được đặt vào một tình huống thực tế mà mình phải làm.”

Ellen nghịch nghịch chai nước của mình. Cô ấy có vẻ như đang cân nhắc điều gì đó.

Người ta có thể chết vì ai đó không?

Một người có thể sẵn sàng bảo vệ ai đó trong những tình huống mà người đó sẽ không chết.

Tuy nhiên, mọi thứ có thể khác trong trường hợp khẩn cấp mà một người thực sự có thể chết. Người ta phải được đặt vào tình huống như vậy trước khi người ta có thể biết họ có thể hành động như thế nào.

Vì vậy, đó là lý do tại sao Ellen nói rằng cô ấy không biết. Rốt cuộc, cô ấy chưa bao giờ ở trong một tình huống như vậy trước đây.

Tuy nhiên, câu trả lời “Tôi không biết” không đồng nghĩa với việc nói rằng cô ấy không thể chết vì tôi. Ellen và tôi cũng đã từng đến Darklands. Cô ấy cũng đã trải qua việc lấy đi mạng sống của ai đó với rủi ro của chính mình.

Ellen nói mà không nhìn tôi, tay nghịch cái chai.

“Tớ... nghĩ rằng mình có thể chết vì cậu.”

Ellen dường như bị thuyết phục rằng cô ấy có thể chết vì tôi. Tôi không biết liệu cô ấy đã đi đến kết luận đó khi chiến đấu với tôi ở Darklands hay sau khi chúng tôi trở về.

Sau khi nói xong, Ellen nhìn tôi.

“Cậu... Cậu không chỉ là bất cứ ai đối với tớ.”

Được rồi.

Sau đó tôi biết cô ấy nghĩ gì về tôi.

Tuy nhiên, đó là lúc mà những gì Eleris đã nói với tôi hiện ra trong tâm trí tôi. Không, tôi đã biết về nó, ngay cả khi Eleris không nói với tôi.

Sự thật sẽ phá hủy mối quan hệ của chúng tôi quá dễ dàng và tôi chưa bao giờ nghĩ rằng lời nói dối của mình sẽ tồn tại mãi mãi.

Chúng tôi không gặp nguy hiểm nữa. Không, chúng tôi đã luôn gặp nguy hiểm nghiêm trọng rồi. Ellen Artorius và tôi.

Chúng tôi có thể kết thúc ở một tình trạng tồi tệ hơn nhiều so với bất kỳ ai khác.

Một ngày nào đó. Đó có thể là trường hợp.

"...Tớ xin lỗi."

Tớ xin lỗi.

Tớ xin lỗi vì đã nói những lời liều lĩnh như vậy, nhưng đó không phải là điều duy nhất tớ cảm thấy có lỗi.

"Và..."

"Vâng?"

*Pak!

Tôi búng trán Ellen.

"Thật sự là muốn chết oan uổng như vậy sao?"

"???"

Đôi mắt của Ellen mở to khi cô ấy không thể hiểu tại sao tôi lại búng cô ấy.

"Im lặng đi, và chúng ta đi ăn thôi."

Ellen phớt lờ tôi như thể cô ấy không liên quan gì đến tôi, bấu môi cả ngày.

—Cung điện Hoàng gia, Emperatos, tọa lạc tại Thủ đô Đế quốc, Gradium.

—Bên trong Hoàng cung.

Ban đầu, đây là nơi ở của Hoàng hậu, nhưng sau khi bà qua đời, nơi này nghiêm nhiên trở thành không gian sống của Công chúa.

Nó nằm ở khu vực hoàn toàn đối diện với nơi ở của Hoàng tử, vì vậy Hoàng tử và Công chúa hiếm khi gặp nhau trừ khi đó là một chương trình nghị sự chính thức tại một khu vực chung trong Lâu đài Hoàng gia.

Không có mối đe dọa ám sát nào, vì nhiều biện pháp an toàn đã được thực hiện, bao gồm an ninh và bảo vệ chặt chẽ. Ngay cả khi những biện pháp đó không được áp dụng, Hoàng tử và Công chúa chưa bao giờ thực hiện bất kỳ nỗ lực ám sát nào như vậy trước đây.

Dù sao, tất cả mọi người trong Cung điện đều nằm dưới sự kiểm soát của Công chúa.

Không ai dám tiết lộ bất kỳ bí mật nào được thảo luận ở đó.

Và bên trong phòng ngủ của Cung điện Hoàng gia nói trên, nơi Công chúa Hoàng tộc cư ngụ...

Ở đó, Charlotte ngồi trên một chiếc ghế bập bênh, không mặc váy mà mặc quần áo bình thường. Hầu như không có ánh sáng nào lọt vào phòng vì những tấm rèm chắn sáng mà cô ấy đã đặt trong căn phòng khá tối của mình.

Căn phòng trông như thể là ban đêm, mặc dù đang là giữa trưa.

Ai đó đang quỳ trước mặt Charlotte.

“...Thưa Điện hạ. Ngài... Ngài phải chấp nhận nó.”

“...Chúng ta đã quyết định không nói về chuyện này nữa, phải không?”

Người đàn ông cúi đầu hơn nữa khi nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Công chúa.

“Thưa Công chúa, thần đã tổng hợp tất cả thông tin mà mình có thể tìm được. Thần đã tìm kiếm khắp lục địa để tìm người và thông tin cá nhân. Thần đã kiểm tra hai lần, kiểm tra ba lần, kiểm tra bốn lần. Thần đã xem đi xem lại mệnh lệnh của ngài phòng trường hợp bản thân có thể bỏ sót điều gì đó, nhưng kết quả luôn giống nhau.”

Người đàn ông gần như đập đầu xuống đất.

“Tổng số người bị bắt cóc là bảy người. Không có chàng trai nào gần giống với ngoại hình và độ tuổi của anh ấy trong số họ. Đó là sự thật.”

“Dyrus.”

“Cậu bé không bị bắt cóc! Điện hạ đã biết nhiều như vậy thì!”

“Dyrus.”

“Anh ấy quá khỏe mạnh để trở thành một người bị bắt cóc và giam cầm trong một thời gian dài như vậy! Anh ta không hề có dấu hiệu bị đói. Khả năng anh ta là người bị bắt cóc gần như, như Điện hạ đã nói, là rất mong manh!”

—Dyrus.

Sau khi có một số đóng góp xuất sắc cùng với cậu bé không rõ danh tính trong cuộc chạy trốn của Công chúa khỏi Lâu đài của Ma vương, anh đã trở thành hiệp sĩ hộ tống của Charlotte.

Sau khi sắp xếp suy nghĩ của mình, anh ấy thấy rõ ràng rằng điều đó quá đáng ngờ.

Không giống như Charlotte, người chỉ còn da bọc xương khi nhìn thấy cô, cậu bé đã trông khác xa với điều đó. Anh ta đã tìm thấy những cuộn phép thuật ngay lập tức. Những con quỷ thậm chí đã di chuyển để giúp cậu bé đó.

Và anh đã cố tình chạy trốn...

Anh ta đã có được danh sách đầy đủ những người bị bắt cóc, nhưng không ai trong số những người được mô tả giống với cậu bé đó.

Tuy nhiên, cho dù anh ấy có giải thích điều đó bao nhiêu lần đi chăng nữa thì cũng vô ích. Anh ta đã

nói với Charlotte vô số lần rằng cậu bé rất kỳ lạ và anh ta nên được điều tra thích đáng, nhưng cô ấy chưa bao giờ ra lệnh cho anh ta.

“Dyrus. Nói xong chưa?”

“Vâng, thưa điện hạ.”

Dyrus lặng lẽ ngẩng đầu lên và nhìn Charlotte.

“Điều gì là khác biệt?”

“...Hử?”

“Có gì khác biệt nếu anh ta đáng nghi ngờ?”

Charlotte nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, bất lực trong khi vẫn nhìn Dyrus.

“Anh ta có thể tự mình trốn thoát ngay khi tìm thấy cuộn dịch chuyển. Tuy nhiên, anh ấy đã quay lại đồn trú để cứu ta, và bằng cách nào đó anh ấy đã làm được điều đó.”

“Dyrus, cho dù anh có nói với ta những điều như vậy bao nhiêu lần đi nữa, nó sẽ không thay đổi bất cứ điều gì. Ngay cả khi cậu bé đáng ngờ và chúng ta không thể xác định được anh ta. Tất cả đều vô ích. Nó không tạo ra sự khác biệt nhỏ nhất.”

“Sẽ không bao giờ thay đổi được sự thật rằng anh ấy đã mạo hiểm mạng sống của mình để cứu ta. Điều đó cũng không thay đổi được sự thật rằng anh ấy thậm chí không đòi hỏi bất cứ điều gì để đáp lại việc đã cứu ta.”

Có rất nhiều tình huống đáng ngờ xung quanh anh ta, nhưng nó sẽ không thay đổi được gì.

Cậu bé đã mạo hiểm mạng sống của mình để cứu cô. Mặc dù xung quanh anh ta là vô số lời nói dối, nhưng sự thật đó là sự thật. Charlotte tựa người vào thành sau của chiếc ghế bập bênh, hơi làm nó lắc lư.

“Yêu cầu của ta sẽ giữ nguyên.”

Một tia sáng chiếu vào phòng, chiếu qua mặt Charlotte.

“Đừng điều tra cậu bé nữa.”

Mỗi khi ánh sáng chiếu vào mặt Charlotte, mắt cô bé sáng lên trong giây lát.

Đôi mắt của Charlotte, có thể nhìn thấy trong giây lát, không tỏa sáng với ánh vàng hoàng kim thường thấy mà bị nhuộm trong bóng tối đen kịt, trông giống như một khoảng trống vô tận.

Đó là một màu sâu và tối đến nỗi họ cảm thấy như dẫn đến một vực thẳm vô tận.

“Thưa Điện hạ. Anh ấy có thể là người duy nhất biết cách chữa khỏi tình trạng của ngài, ngay cả khi cơ hội rất thấp.”

“Ta đã nói rồi...”

Đôi mắt đen của Charlotte ánh lên dữ dội.

“Ta không muốn khiến tính mạng của anh ấy gặp nguy hiểm sau khi anh ấy đã cho tôi cơ hội sống thêm một chút nữa.”

Một tia hy vọng.

Đó là lý do tại sao Dyrus đã cố gắng hết sức để tìm kiếm cậu bé, tuy nhiên Công chúa đã từ chối điều đó. Cô cảm thấy không cần phải đưa anh ra ngoài thế giới miễn là cô biết rằng anh đang ở một nơi an toàn.

—Cửa hàng cuộn giấy của một pháp sư đó.

Charlotte và Reinhardt là những người duy nhất trên thế giới biết rằng nơi này có liên quan đến cậu bé đó.

Charlotte đã không nói thông tin đó cho bất kỳ người nào của cô ấy.

"Ta mệt. Rời khỏi đi."

"...Rõ, thưa Điện hạ."

Sau khi Dyrus rời đi, Charlotte thần thờ nhìn lên trần nhà.

'Chỉ là... anh là ai?'

Có rất nhiều điều cô không muốn chấp nhận. Tuy nhiên, mỗi ngày trôi qua, cô ấy trở nên cảnh giác hơn, vì vậy cô ấy dần dần chấp nhận một số sự thật.

‘Anh... thực sự là kẻ thù của tôi sao?’

Charlotte hít thở sâu vài lần, lấy tay phải che mắt.

“Haaaaaaa...”

Khi cô ấy bỏ tay ra, mắt của Charlotte đã trở lại màu vàng óng như thường lệ.

'Điều này có tàn nhẫn không?'

'T-tại sao... Tại sao người lại làm điều này với ta? Tại sao lại là ta? Người đang cố làm gì với ta vậy?'

'Người có nghĩ rằng điều này là tàn nhẫn?'

'Đừng! Đừng làm điều này! Dừng lại!'

'Đây là cuộc chiến giữa các chủng tộc. Đó là một cuộc chiến bắt đầu với mục tiêu là tiêu diệt đối phương.'

'Đừng chạm vào ta! Biền đi! Để ta yên!'

'Vì vậy, không có lý do gì để bọn ta không có một số bảo hiểm đề phòng.'

'Uuhuhu! Làm ơn! Nhanh lên! Kyaaaaaark!'

Cơ thể Charlotte khẽ run lên khi cô ấy nhắm mắt lại—có vẻ như cô ấy đang lên cơn co giật.

Cô nhớ những ký ức hoàn toàn khủng khiếp.

*Cạp! Cấn!

'Uu-uwa... Uwaaaaaark!'

'U-uhuurk! Uwaark! Uwaaaaaaaarg!'

Khi cô nhìn thấy con người ăn thịt lẫn nhau, mỗi ràng buộc về lý trí của cô đã bị phá vỡ.

Nhìn thấy những người đã từ bỏ phẩm giá của họ, những người mà phẩm giá của họ đã vĩnh viễn bị mất đi...

Nhìn người ta xé thịt xác chết và thậm chí cố gắng ăn thịt người sống mà không có lý do hay lý do.

Và nhìn thấy mẹ cô, người đã ăn thịt người khác như một con ma đói.

Tất cả đã khiến Charlotte mất hết lý trí.

Cô ấy biết...

Cô đã biết...

Cô ấy đã biết tất cả những điều đó, ngay cả khi Dyrus không nói gì.

Cô chỉ không muốn chấp nhận nó. Sự hiện diện của đứa trẻ đó là hình thức hy vọng duy nhất mà cô có. Vì vậy, tất cả những lời đó chỉ là không thể chấp nhận được với cô ấy.

'Hức, hức... Hức...'

'B-bình tĩnh...'

Cô chỉ muốn tin rằng cậu bé từng bị bắt cóc như cô bằng cách nào đó đã sống sót.

Cô biết trong đầu rằng điều đó là không thể, nhưng trái tim cô không thể chấp nhận điều đó.

Tuy nhiên, cô phải chấp nhận nó. Có quá nhiều bằng chứng, quá nhiều sự thật khiến cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận.

'Hu-urg! A-ai... Ai. Người là ai... Làm thế nào mà...?'

'K-không! Ý tôi là, tôi cũng bị mắc kẹt ở đây!'

Nhưng làm thế nào có thể có bất kỳ người sống sót?

Cô đã giết mình bởi sự hiện diện của cậu bé. Với điều đó, cô ấy dường như đã xác nhận rằng cô ấy đã không mất hết lý trí và giết tất cả mọi người.

Cô thậm chí còn cảm thấy một niềm vui nào đó.

Vì vậy cô không nghi ngờ gì cả.

Tuy nhiên, cô phải chấp nhận sự thật đơn giản rằng không ai có thể sống sót trong hoàn cảnh đó.

—Cậu bé đó không phải là người sống sót.

Cô đã biết rằng có một số điểm đáng ngờ về anh ta trong vô số khoảnh khắc trôi qua trong chớp mắt.

Cậu bé... cậu không biết cô bị nhốt ở đó.

Anh ta hoàn toàn không biết gì về vụ thảm sát ghê rợn và kinh hoàng để lại hiện trường đó.

Đó là lý do tại sao cô cố gắng chỉ tập trung vào những sự kiện quan trọng nhất.

—Anh ấy đã cứu mạng cô trong khi mạo hiểm mạng sống của mình.

Cô chỉ muốn ghi nhớ một sự thật tuyệt đối.

Nước mắt trượt qua mi mắt khép kín của Charlotte.

* * *

Không có gì thay đổi kể từ đó. Chúng tôi vẫn có một vài cuộc trò chuyện, nhưng chúng tôi đã tập thể dục và đấu trí cùng nhau.

Điều bất thường duy nhất là Ellen bắt đầu ngủ trong phòng tôi, hoàn toàn từ bỏ phòng riêng của mình. Tuy nhiên, con người là động vật rất thích nghi.

Sau vài ngày làm việc đó, tôi thực sự không còn bận tâm nữa.

Ellen nói với tôi rằng cô ấy sẽ rời Temple để đến thăm Loyar, cô ấy đã trở lại vào nửa đêm ngày hôm đó sau khi rõ ràng là cô ấy đã bị Loyar đánh đập.

Thời gian trôi qua, và kỳ nghỉ của chúng tôi sắp kết thúc.

Ellen, Adelia và tôi thu dọn hành lý và rời khỏi Temple.

Liana de Grantz, mặc thường phục, đang đợi chúng tôi ở lối vào.

"Các cậu vừa kịp giờ."

Chúng tôi sẽ đến biệt thự của cô ấy trên quần đảo Edina để chơi trước khi kỳ nghỉ hè của chúng tôi kết thúc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading